

**การรับรู้และพฤติกรรมของผู้ปกครองต่อสัญลักษณ์การจัดแบ่ง
ประเภทรายการโทรทัศน์**
Perceptions and Behaviors of Parents towards Television Classification Logo

พรรณประวีร์ ยอดวิเศษ* และ สุพิชา บ้านชี
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้ และพฤติกรรมของผู้ปกครองต่อสัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์ และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ และพฤติกรรมต่อสัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์ โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจกับกลุ่มผู้ปกครองของเด็กที่มีอายุระหว่าง 2-6 ปี ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ระหว่าง .78 ถึง .80 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที ค่าเอฟ การวิเคราะห์ข้อมูลแบบทางเดียว และการเปรียบเทียบรายคู่ สถิติสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า 1) กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้และความสามารถเข้าใจถึงสัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์อยู่ในระดับสูง และสามารถอธิบายถึงสัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์แบบต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง 2) พฤติกรรมของผู้ปกครองต่อสัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์ พบว่า ผู้ปกครองอนุญาตให้เด็กดูโทรทัศน์ ในวันธรรมดาเฉลี่ย 1-3 ชั่วโมง และในวันหยุดมากกว่า 3 ชั่วโมง รายการโทรทัศน์ที่ผู้ปกครองอนุญาตให้เด็กดูได้ 3 อันดับแรก ได้แก่ การ์ตูน รายการสำหรับเด็ก และเกมโชว์สำหรับเด็ก และสัญลักษณ์รายการที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อนุญาตให้เด็กดูได้ คือ สัญลักษณ์ ป รายการสำหรับเด็กปฐมวัย ในขณะที่สัญลักษณ์ที่กลุ่มตัวอย่างไม่อนุญาตให้ดูรายการนั้นเลย ได้แก่ สัญลักษณ์ ฉ เฉพาะผู้ใหญ่ สำหรับพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในการดูโทรทัศน์กับเด็ก ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการดูโทรทัศน์แบบพุดคุย (Active Mediate) แบบควบคุม (Restrictive Mediate) และแบบดูโทรทัศน์ด้วยกัน (Co Viewing) 3) ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้สัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์กับพฤติกรรมของผู้ปกครองในการชมรายการโทรทัศน์ของเด็ก พบว่าการรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับพฤติกรรมมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง และพฤติกรรมการให้คำแนะนำในการชมโทรทัศน์ของเด็กอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ : การรับรู้ พฤติกรรม ผู้ปกครอง สัญลักษณ์รายการโทรทัศน์

* ผู้ประสานงานหลัก (Corresponding Author)

Abstract

This research aimed to study perceptions and behaviours of parents towards television program classification logos and to study relationships between such perceptions and behaviours towards television classification logos by conducting the survey research on 400 parents of children aged between 2-6 years old within Bangkok metropolitan area. The research instrument used was a questionnaire with reliability coefficients of .78 to .80. The statistical procedures used in data analysis were the percentage, mean, standard deviation, t-test, F-test, one-way ANOVA, pair-wise comparison, and Pearson's product-moment correlation. The finding of this research revealed that : 1) the sample group's perception and ability to comprehend television classification logos were at the high level and the sample group was able to correctly explain different television program classification logos; 2) regarding the behaviours of the children's parents towards television classification logos, it was found that the parents would allow children to watch television during weekdays on the average of 1-3 hours per day and during holidays for more than three hours; the top three television programs that the parents would allow children to watch were cartoons, children's programs, and children's game shows; the television classification logo that the majority of parents in the sample group allowed children to watch was the logo "ป" which stands for early childhood program, while the television classification logo that they would not allow children to watch at all was the logo "ฉ" which stands for adults only; as for the parents' behaviours of watching television programs with children, most parents would engage in active mediation, restrictive mediation, and co-viewing behaviours; and 3) regarding the correlation between the parents' perception on television classification logos and the parents' behaviours toward their children's television viewing behaviours, it was found that the parents' perception of television classification logos had positive correlations with their behaviours of viewing television together with their children and with their behaviours in giving advices to their children on viewing television at the .05 level of statistical significance.

Keywords : Perceptions, Parents, Behaviors, Logo Television

บทนำ

สื่อโทรทัศน์เป็นสื่อมวลชนที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อการดำเนินชีวิตมนุษย์ในปัจจุบัน จากการสำรวจพบว่าประชาชนส่วนใหญ่มีเครื่องรับโทรทัศน์ในบ้านหลังละอย่างน้อยหนึ่งเครื่อง ด้วยจำนวนประชากร 17 ล้านครัวเรือนมีเครื่องรับโทรทัศน์มากถึงร้อยละ 97 (Yimwilai, 2007) จึงนับได้ว่าสื่อโทรทัศน์เป็นสื่อที่มีความแพร่หลาย ใกล้เคียง และได้รับความนิยมจากประชาชนทุกเพศ ทุกวัย ทุกระดับการศึกษา เนื่องจากคุณสมบัติของตัวสื่อโทรทัศน์ที่มีทั้งภาพเคลื่อนไหว และเสียง ซึ่งสามารถดึงดูดความสนใจของผู้ชมได้เป็นอย่างดี

นอกจากสื่อโทรทัศน์จะเป็นสื่อมวลชนที่สามารถเข้าถึงและได้รับความนิยมจากประชาชนทุกเพศทุกวัยแล้ว

เด็กยังเป็นผู้รับสารอีกกลุ่มหนึ่งที่หลายฝ่ายกำลังให้ความสนใจและไม่ควรมองข้าม เนื่องจากมีผลการศึกษาของมูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็กพบว่า เด็กใช้เวลาดูรายการโทรทัศน์มากกว่า การทำกิจกรรมอย่างอื่น กล่าวคือ เด็กใช้เวลาดูโทรทัศน์เฉลี่ย 6.1 ชั่วโมงต่อวัน หรือตลอดทั้งปีใช้เวลาดูโทรทัศน์ 2,236 ชั่วโมง ในขณะที่ใช้เวลาในห้องเรียนประมาณ 1,600 ชั่วโมง อีกทั้งจากการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับเด็กของสำนักงานสถิติแห่งชาติ พ.ศ. 2545 ที่สำรวจเกี่ยวกับการใช้เวลาของเด็ก พบว่า ในช่วงปิดภาคเรียนเด็กใช้เวลาว่างอยู่เฉยๆ ร้อยละ 72 และเมื่อสำรวจกิจกรรมที่ทำเวลาว่าง ก็พบว่าเด็กเลือกดูโทรทัศน์มากที่สุดถึงร้อยละ 43 (National Statistical Office, n.d.) จากผลการศึกษาของนักวิชาการ และนักวิจัยที่ให้ความสนใจเกี่ยวกับการดูโทรทัศน์ของเด็ก พบว่าการชมรายการโทรทัศน์มีผลกระทบต่อเด็กในหลายด้าน คือ ผลต่ออารมณ์และพฤติกรรม การดูรายการที่มีความก้าวร้าวรุนแรง อาจทำให้เด็กกังวล สงสัย กลัว นอนไม่หลับ ผื่นร้ายหรือซึมเศร้า หรืออาจมีแนวโน้มที่จะแสดงอารมณ์รุนแรงเพิ่มขึ้น เด็กอายุ 2-7 ปี มักตกใจกลัวเมื่อดูรายการที่น่ากลัว เช่น ผี สัตว์ประหลาด เพราะเด็กไม่สามารถแยกแยะระหว่างเรื่องจริงและเรื่องสมมติได้ ผลทางโภชนาการ เด็กใช้เวลาในการดูโทรทัศน์มากเป็นอันดับสองรองจากการนอน เด็กที่ดูโทรทัศน์มากมักจะอ้วน เพราะเวลาส่วนใหญ่ถูกใช้ไปในการดูโทรทัศน์ จึงไม่มีเวลาเหลือในการออกกำลังกาย หรือเคลื่อนไหว และขณะดูโทรทัศน์เด็กมักกินเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอาหาร เครื่องดื่ม หรือขนมขบเคี้ยวที่มีแคลอรีสูงที่โฆษณาในโทรทัศน์ ผลต่อความคิดสร้างสรรค์และภาษา เด็กที่ใช้เวลาอยู่หน้าจอโทรทัศน์เป็นเวลานาน จะเหลือเวลาน้อยลงในการเล่น อ่านหนังสือ ทำการบ้าน หรือพูดคุยกับเพื่อนหรือผู้ใหญ่ ทักษะทางภาษาจะพัฒนาได้ดีต้องอาศัยการพูดคุยสื่อสารสองทางโต้ตอบกันไปมาผ่านทางการเล่น การอ่าน และทำกิจกรรม ผลต่อการเรียน เวลาที่เด็กใช้ในการทำการบ้านมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนหนังสือ หากดูโทรทัศน์นานจะมีผลต่อการทำการบ้านและรบกวนเวลานอนของเด็ก ซึ่งจะ让孩子ง่วงนอน ไม่มีสมาธิในเวลาเรียน และคะแนนตกต่ำ ผลต่อพัฒนาการด้านการมองและการฟังขณะดูโทรทัศน์ ลูกตาจะมีการเคลื่อนไหวน้อยมาก ซึ่งการกลอกตาและให้ลูกตาได้มีการเคลื่อนไหวมองสำรวจ สังเกตสิ่งต่างๆ จำเป็นสำหรับการมองเห็นและพัฒนาด้านมิติสัมพันธ์ (การกะระยะและมองภาพ 3 มิติ) ซึ่งการดูโทรทัศน์นอกจากเป็นการมองภาพเพียงสองมิติแล้วยังมีผลต่อการจ้องมอง สังเกต และสมาธิ ส่วนในเรื่องของทักษะการฟังนั้น การเปิดโทรทัศน์ตลอดเวลาจะรบกวนสมาธิในการฟังของเด็ก ผลของรายการโทรทัศน์ซึ่งนำเสนอภาพและเสียงที่เปลี่ยนแปลงรวดเร็ว อาจกระตุ้นเด็กมากเกินไป มีผลต่อสมาธิของเด็ก และอาจมีปัญหาเรื่องสมาธิสั้น (Pruksananon, 2007)

อย่างไรก็ตาม โทรทัศน์จะมีอิทธิพลต่อเด็กมากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ ได้แก่ จำนวนเวลาที่ชมรายการโทรทัศน์ อายุ และพื้นฐานบุคลิกภาพของเด็ก การปล่อยให้เด็กดูโทรทัศน์คนเดียว หรือดูกับผู้ใหญ่และพ่อแม่ ผู้ปกครองได้เลือกสรรรายการประเภทใดให้เด็กดู และได้ให้คำแนะนำ อธิบายถึงสิ่งที่ปรากฏในโทรทัศน์ให้เด็กได้เข้าใจหรือไม่ อย่างไร

ด้วยอิทธิพลอันทรงพลังของสื่อโทรทัศน์ทำให้บุคคลหลายฝ่ายในสังคม ทั้งนักวิชาการ องค์กร หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชน เครือข่ายพ่อแม่ผู้ปกครอง พยายามเรียกร้องให้สื่อโทรทัศน์ออกมาแสดงความรับผิดชอบต่อเนื้อหารายการ หรือสิ่งที่นำเสนอผ่านรายการโทรทัศน์ โดยพยายามเรียกร้องให้มีรายการโทรทัศน์ที่มีคุณภาพสำหรับเด็กในสัดส่วนที่มากพอ รวมถึงผลักดันการระบุประเภทรายการว่ารายการนั้นเหมาะสมกับเด็กหรือไม่

อย่างไรก็ตาม แนวคิดดังกล่าวเริ่มเกิดเป็นรูปธรรม เมื่อกรมประชาสัมพันธ์ โดยกองงานกิจการวิทยุกระจายเสียง

และวิทยุโทรทัศน์แห่งชาติ (กกช.) ได้ประกาศใช้สัญลักษณ์แสดงการจัดแบ่งประเภทรายการ ตั้งแต่เดือนธันวาคม 2549 โดยการพิจารณาเพื่อแบ่งแยกระดับความเหมาะสมของสื่อกับช่วงอายุเด็กจะต้องพิจารณาเรื่อง เพศ ภาษา และ พฤติกรรม ซึ่งในแต่ละเรื่องนั้น แบ่งเป็นระดับของความรุนแรงของเนื้อหา โดยใช้ความถี่ และขนาดของความรุนแรงของสื่อเป็นตัวชี้วัด ซึ่งแบ่งเป็นประเภทต่างๆ ดังนี้

- รายการประเภท ป หมายถึงรายการโทรทัศน์ที่เหมาะสมสำหรับเด็ก ปฐมวัย
- รายการประเภท ด หมายถึงรายการโทรทัศน์สำหรับเด็ก อายุตั้งแต่ 6 ปี ถึง 12 ปี
- รายการประเภท ท หมายถึงรายการโทรทัศน์สำหรับผู้ชมทุกวัย อายุตั้งแต่ 3 ปีขึ้นไป
- รายการประเภท น หมายถึงรายการโทรทัศน์สำหรับผู้ชมอายุระหว่าง 13 ปี ถึง 18 ปี จำเป็นที่จะต้องได้รับคำแนะนำจากผู้ใหญ่ หรือ ผู้ปกครอง
- รายการประเภท ฉ หมายถึงรายการโทรทัศน์เฉพาะผู้ใหญ่เท่านั้น (อายุมากกว่า 18 ปี)

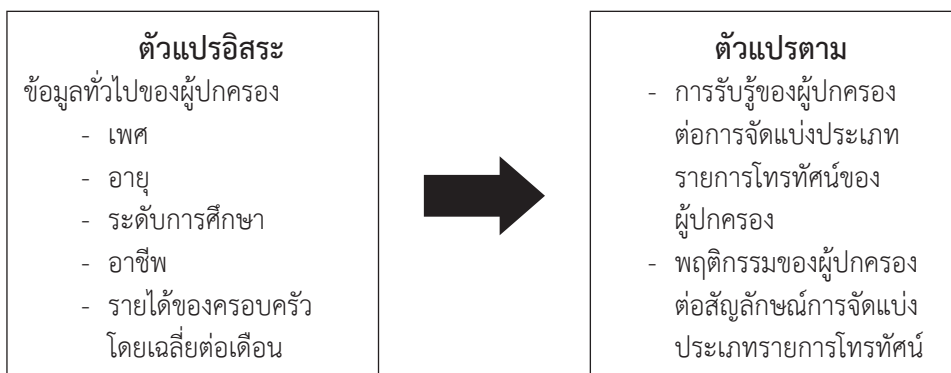
อย่างไรก็ตามเมื่อมีการใช้สัญลักษณ์ในการจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์ จึงมีคำถามตามมาว่าประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพ่อ แม่ ผู้ปกครองนั้นได้ตระหนักถึงการแสดงสัญลักษณ์บนหน้าจอโทรทัศน์หรือไม่ ได้เลือกสรรรายการที่เหมาะสม และให้คำแนะนำในการชมโทรทัศน์แก่เด็กหรือไม่ เนื่องจากตามผลการวิจัยของ Tiwakornsasitorn (2004) พบว่าในการดูโทรทัศน์ร่วมกับเด็กนั้น ผู้ปกครองจะให้ความสำคัญแค่การกำหนดช่วงเวลาในการดูโทรทัศน์ แต่ไม่ได้ควบคุมลักษณะเนื้อหาของรายการ

แม้จะมีสัญลักษณ์การแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์ แต่ถ้าผู้ปกครองไม่ให้ความสำคัญ ไม่เข้าใจ ในที่สุดสัญลักษณ์การแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์เหล่านี้ จะกลายเป็นเพียงขยะบนหน้าจอโทรทัศน์ที่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อเด็กแต่อย่างใด ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญในการศึกษาเรื่อง “การรับรู้และพฤติกรรมของผู้ปกครองต่อสัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์” เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้ปกครอง เด็กและสังคมต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาการรับรู้ของผู้ปกครองต่อสัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์
2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมของผู้ปกครองต่อสัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการรับรู้ต่อสัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์ และพฤติกรรมของผู้ปกครองต่อสัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์

กรอบแนวคิด

ระเบียบวิธีวิจัย

1. ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือผู้ปกครองของเด็กที่มีอายุระหว่าง 2-6 ปี อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 315,191 คน โดยผู้วิจัยได้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยสูตรยามาเน่ (Yamené, 1967) ไว้ที่จำนวน 400 คน ใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น โดยใช้อายุของเด็กเป็นเกณฑ์ในการแบ่งชั้น และผู้ปกครองเป็นหน่วยการสุ่ม ดังตาราง

ตารางที่ 1 ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

ชั้นภูมิ	ประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
เด็กอายุ 2 ปี	59,761	76
เด็กอายุ 3 ปี	61,547	78
เด็กอายุ 4 ปี	62,663	79
เด็กอายุ 5 ปี	65,246	83
เด็กอายุ 6 ปี	65,974	84
รวม	315,191	400

2. การเก็บและรวบรวมข้อมูล

เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient Alpha) ของ Cronbach 6 อยู่ระหว่าง .78 ถึง .80 เก็บและรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ปกครองทั้งเพศชาย และหญิงที่มีบุตรอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 2-6 ปี ตามสถานที่ในแหล่งชุมชนต่างๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร เช่น สถานรับเลี้ยงเด็ก (Nursery) โรงเรียนอนุบาล โรงพยาบาล สวนสนุกห้างสรรพสินค้า และสวนสาธารณะ เป็นต้น

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ คือ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้สถิติทดสอบสมมติฐานความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของข้อมูลสองกลุ่ม (t-test) และสถิติทดสอบสมมติฐานความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของข้อมูลตั้งแต่สองกลุ่มขึ้นไป (F-test) เปรียบเทียบด้วยวิธีการวิเคราะห์แบบแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และทำการทดสอบรายคู่ด้วยวิธี LSD นอกจากนี้ใช้สถิติสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) ในการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง การรับรู้ของผู้ปกครองต่อสัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์และพฤติกรรมของผู้ปกครองต่อสัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์

ผลการวิจัย

1. ลักษณะทางด้านประชากรของกลุ่มตัวอย่าง จากกลุ่มตัวอย่างที่เก็บข้อมูลจำนวนทั้งสิ้น 400 คน พบว่าเป็นเพศหญิง จำนวน 264 คน คิดเป็นร้อยละ 66.00 เพศชาย จำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 34.00 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วงระหว่าง 31-35 ปี จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 31.50 สำหรับระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งหนึ่งมีระดับการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี จำนวน 216 คน คิดเป็นร้อยละ 54.00 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน มีจำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 27.30 ทางด้านระดับรายได้ครอบครัวต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับรายได้ 10,000-20,000 บาท จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 และ รายได้ 50,001 บาทขึ้นไป จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 21.75

2. การรับรู้การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์ และสัญลักษณ์ของการจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการรับรู้การใช้สัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์ มีจำนวน 342 คน คิดเป็นร้อยละ 85.50 และกลุ่มตัวอย่างที่เหลืออีกจำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 14.50 ไม่รับรู้ถึงสัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์ ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่างที่เคยเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์ พบว่า เกือบทั้งหมดที่รับรู้ถึงสัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์ จำนวน 335 คน คิดเป็นร้อยละ 90.30 สำหรับสื่อหรือแหล่งข้อมูลที่กลุ่มตัวอย่างเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับสัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์สูงสุดคือ ข่าว/รายการโทรทัศน์ (ค่าเฉลี่ย 4.14) และข่าว/บทความในหนังสือพิมพ์ (ค่าเฉลี่ย 3.18) ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างสามารถจดจำ และเชื่อมโยงสัญลักษณ์ของการจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์แต่ละเครื่องหมาย กับข้อความที่อธิบายถึงความหมายของแต่ละสัญลักษณ์ได้อย่างถูกต้องเกือบทั้งหมด โดยที่กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณสมบัติของการใช้สัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์ว่าช่วยจัดประเภทรายการให้ชัดเจนว่าเหมาะกับผู้ชมกลุ่มใดมากที่สุดด้วย (ค่าเฉลี่ย 3.81) ช่วยผู้ปกครองในการเลือกรายการที่เหมาะสมสำหรับเด็ก (ค่าเฉลี่ย 3.73) ทำให้ผู้ปกครองตระหนักถึงความสำคัญของการเลือกรายการโทรทัศน์ให้กับเด็ก (ค่าเฉลี่ย 3.73) ในขณะเดียวกันก็ยังเป็นการป้องกันเด็กจากการดูรายการที่ไม่เหมาะสมกับวัย (ค่าเฉลี่ย 3.71) และกระตุ้นให้ผู้ปกครองแนะนำเกี่ยวกับเนื้อหาที่ปรากฏในรายการโทรทัศน์แก่เด็ก (ค่าเฉลี่ย 3.65)

3. พฤติกรรมของผู้ปกครองต่อสัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์ ผู้ปกครองอนุญาตให้เด็กดู

โทรทัศน์แตกต่างกัน ระหว่างวันธรรมดากับวันหยุด ในวันธรรมดานั้น เด็กได้รับอนุญาตดูโทรทัศน์โดยเฉลี่ย 1-3 ชั่วโมงต่อวัน จำนวน 285 คน คิดเป็นร้อยละ 71.79 ในทางกลับกัน เด็กได้รับอนุญาตให้ดูโทรทัศน์ด้วยจำนวนชั่วโมงที่เพิ่มขึ้นในวันหยุดเป็นเวลามากกว่า 3 ชั่วโมงต่อวัน จำนวน 282 คน คิดเป็นร้อยละ 71.03

ประเภทของรายการโทรทัศน์ที่ผู้ปกครองอนุญาตให้เด็กดูได้ ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรก เป็นรายการที่มีเนื้อหาสาระและความบันเทิงเกี่ยวกับเด็ก ได้แก่ การ์ตูน มีค่าเฉลี่ยคิดเป็น 3.78 รายการสำหรับเด็ก เช่น รายการเพื่อนแก้ว และ เกมโชว์สำหรับเด็ก เช่น เกมทศกัณฐ์เด็ก มีค่าเฉลี่ยที่เท่ากัน คิดเป็น 3.76

สัญลักษณ์รายการที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อนุญาตให้เด็กดูได้ คือ สัญลักษณ์ ป 3+ จำนวน 338 คน คิดเป็นร้อยละ 99.12 สัญลักษณ์ ท ทุกวัย จำนวน 324 คน คิดเป็นร้อยละ 95.01 และ สัญลักษณ์ ด 6+ จำนวน 323 คน คิดเป็นร้อยละ 94.72 ในขณะที่สัญลักษณ์ที่กลุ่มตัวอย่างไม่อนุญาตให้ดูรายการนั้นเลย ได้แก่ สัญลักษณ์ ฉ เฉพาะผู้ใหญ่ จำนวน 328 มีร้อยละสูงสุด คิดเป็น 96.47 ตามมาด้วย สัญลักษณ์ น 18+ จำนวน 284 คิดเป็นร้อยละ 83.53 และ น 13+ จำนวน 215 คิดเป็นร้อยละ 63.05 ทั้งนี้มีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 126 คน อนุญาตให้เด็กรับดูรายการโทรทัศน์ที่ปรากฏสัญลักษณ์ น 13+ ได้ คิดเป็นร้อยละ 36.95

สำหรับพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในการดูโทรทัศน์กับเด็ก ผู้วิจัยแบ่งลักษณะการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการดูโทรทัศน์ของเด็กไว้ 3 ลักษณะจากแนวคิดของ Rose (2003) คือ 1) การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองแบบพูดคุยกับเด็กเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ (Active Mediate) หมายถึง ผู้ปกครองใช้การพูด อธิบาย หรือให้คำแนะนำในขณะที่ดูโทรทัศน์ 2) การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองแบบควบคุมการดูโทรทัศน์ (Restrictive Mediate) หมายถึง การกำหนดเวลาหรือเนื้อหาการดูโทรทัศน์ของเด็ก และ 3) การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการดูโทรทัศน์ของเด็ก (Co Viewing) หมายถึง ผู้ปกครองและเด็กดูโทรทัศน์ด้วยกัน โดยได้ผลการวิจัยดังนี้ ลักษณะแรก คือ เป็นแบบพูดคุย (Active Mediate) มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.43 ลักษณะที่สองการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองแบบควบคุม กำหนดกฎเกณฑ์ รวมทั้งกำหนดเวลาหรือเนื้อหาของรายการ (Restrictive Mediate) มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 3.45 สำหรับพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการดูโทรทัศน์กับเด็กลักษณะสุดท้าย คือ แบบดูโทรทัศน์ด้วยกัน (Co Viewing) มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 3.45

4. การรับรู้สัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์และพฤติกรรมของผู้ปกครองต่อสัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์มีความสัมพันธ์กันดังนี้ การรับรู้ต่อสัญลักษณ์การแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับพฤติกรรมการมีส่วนร่วมแบบพูดคุย ($r = .57$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และการตระหนักรู้ต่อสัญลักษณ์มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับพฤติกรรมการมีส่วนร่วมแบบควบคุม ($r = .50$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ในลักษณะของพฤติกรรมการมีส่วนร่วมลักษณะสุดท้ายพบว่า การตระหนักรู้สัญลักษณ์มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับพฤติกรรมการมีส่วนร่วมแบบรับชมด้วยกัน ($r = .49$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปผลการวิจัย

1. ผู้ปกครองมีการรับรู้ และความสามารถเข้าใจในสัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์อยู่ในระดับสูง มีจำนวน 342 คน คิดเป็นร้อยละ 85.50 และสามารถอธิบายถึงสัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์แบบต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง ซึ่งเกิดจากการเปิดรับสัญลักษณ์ที่บ่อยครั้ง และมีระยะเวลาที่ต่อเนื่อง จากกลุ่ม

ตัวอย่างที่เคยเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์ พบว่า เกือบทั้งหมดที่รับรู้ถึงสัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์ จำนวน 335 คน คิดเป็นร้อยละ 90.30 สำหรับสื่อหรือแหล่งข้อมูลที่กลุ่มตัวอย่างเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับสัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์สูงที่สุด ก็คือ ข่าว/รายการโทรทัศน์ (ค่าเฉลี่ย 4.14) และข่าว/บทความในหนังสือพิมพ์ (ค่าเฉลี่ย 3.18)

2. ผลการศึกษาพฤติกรรมของผู้ปกครองในการดูรายการโทรทัศน์ของเด็ก ผู้ปกครองอนุญาตให้เด็กดูโทรทัศน์ ในวันธรรมดาเฉลี่ย 1-3 ชั่วโมงจำนวน 285 คน คิดเป็นร้อยละ 71.79 ในวันหยุด ผู้ปกครองอนุญาตให้เด็กดูโทรทัศน์เป็นเวลามากกว่า 3 ชั่วโมงต่อวัน จำนวน 282 คน คิดเป็นร้อยละ 71.03 ประเภทของรายการโทรทัศน์ที่ผู้ปกครองอนุญาตให้เด็กดูได้ 3 อันดับแรก เป็นรายการที่มีเนื้อหาสาระ และความบันเทิงเกี่ยวกับเด็ก ได้แก่ การ์ตูน มีค่าเฉลี่ยคิดเป็น 3.78 รายการสำหรับเด็ก เช่น รายการเพื่อนแก้ว และ เกมโชว์สำหรับเด็ก เช่น เกมทศกัณฐ์เด็ก มีค่าเฉลี่ยที่เท่ากัน คิดเป็น 3.76 และสัญลักษณ์รายการที่ผู้ปกครองส่วนใหญ่อนุญาตให้เด็กดูได้ คือ สัญลักษณ์ ป 3+ จำนวน 338 คน คิดเป็นร้อยละ 99.12 สัญลักษณ์ ท ทุกวัย จำนวน 324 คน คิดเป็นร้อยละ 95.01 และ สัญลักษณ์ ด 6+ จำนวน 323 คน คิดเป็นร้อยละ 94.72 ในขณะที่สัญลักษณ์ที่ผู้ปกครองไม่อนุญาตให้ดูรายการนั้นเลย ได้แก่ สัญลักษณ์ ฉ เฉพาะผู้ใหญ่ จำนวน 328 มีร้อยละสูงสุด คิดเป็น 96.47 ตามมาด้วย สัญลักษณ์ น 18+ จำนวน 284 คิดเป็นร้อยละ 83.53 และ น 13+ จำนวน 215) คิดเป็นร้อยละ 63.05 อย่างไรก็ตามผลวิจัยด้านพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในการดูโทรทัศน์กับเด็ก สรุปได้ดังนี้ การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการดูโทรทัศน์แบบพุดคุย (Active Mediate) มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.43 การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการดูโทรทัศน์แบบควบคุม (Restrictive Mediate) มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 3.45 และ การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการดูโทรทัศน์แบบดูโทรทัศน์ด้วยกัน (Co Viewing) มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 3.45

3. ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้สัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์กับพฤติกรรมของผู้ปกครองต่อสัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์ พบว่า การตระหนักรู้สัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง และพฤติกรรมการให้คำแนะนำในการชมโทรทัศน์ของเด็กอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผู้ปกครองมีการรับรู้ และความสามารถเข้าใจในสัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์อยู่ในระดับสูง และสามารถอธิบายถึงสัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์แบบต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง ซึ่งเกิดจากการเปิดรับสัญลักษณ์ที่บ่อยครั้ง และมีระยะเวลาที่ต่อเนื่อง (Solomon, 2002) สามารถทำให้ผู้ชมรายการเกิดกระบวนการเลือกสรรการรับรู้ได้ตามแนวคิดของ Klapper (1960) ที่บุคคลมีแนวโน้มในการเปิดรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่างๆ ที่ตรงกับความสนใจของตนเอง รวมทั้งการตีความข้อมูลด้วยการจัดประเภททางการรับรู้ (Assael, 2004) ที่เป็นกระบวนการจัดจำแนกข้อมูลที่ได้รับมาออกเป็นหมวดหมู่ที่ชัดเจน เพื่อช่วยให้เข้าใจสิ่งที่รับรู้ได้มากยิ่งขึ้น การรับรู้สัญลักษณ์นั้นมาจากข่าว/รายการโทรทัศน์ และข่าว/บทความในหนังสือพิมพ์เป็นหลัก สำหรับคุณประโยชน์ที่ผู้ปกครองสามารถรับรู้ และตีความได้จากการใช้สัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทของรายการนั้นก็สอดคล้องตามจุดมุ่งหมายของ

การใช้สัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์ คือ เป็นเครื่องมือในการปกป้องคุ้มครองเด็ก และเยาวชน ซึ่งเป็นแนวคิดสากลทั่วโลก เพื่อไม่ให้เด็กบริโภคสื่อที่ไม่เหมาะสมกับวัยของตน

2. ผู้ปกครองอนุญาตให้เด็กชมรายการโทรทัศน์ได้จำนวน 1-3 ชั่วโมงใน วันจันทร์-ศุกร์ และมากกว่า 3 ชั่วโมงในวันเสาร์-อาทิตย์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Strasburger & Donnerstien (1999) ที่เสนอว่า หนึ่งในหลายวิธีของการควบคุมการดูโทรทัศน์ของเด็กนั้นก็คือ การจำกัดชั่วโมงในการดูโทรทัศน์ของเด็กไม่เกิน 2 ชั่วโมงต่อวัน ประเภทของรายการโทรทัศน์ที่ผู้ปกครองอนุญาตให้เด็กดูได้ เป็นรายการที่มีเนื้อหาสาระ และความบันเทิงเกี่ยวกับเด็ก ได้แก่ การ์ตูน รายการสำหรับเด็ก และเกมโชว์สำหรับเด็ก และผู้ปกครองจะไม่อนุญาตให้ดูรายการที่มีสัญลักษณ์ ฉ เฉพาะผู้ใหญ่

นอกจากนี้ผู้ปกครองจะมีส่วนร่วมในการชมรายการโทรทัศน์ หรือควบคุมการดูโทรทัศน์ของเด็ก หากรายการโทรทัศน์นั้นปรากฏสัญลักษณ์ ฉ ผลการวิจัยพบว่าเกณฑ์การพิจารณาว่าผู้ปกครองจะอนุญาต หรือจำกัดการชมรายการโทรทัศน์ของเด็กนั้น สอดคล้องกับข้อเสนอของ American Academy of Pediatrics (2007) ที่แนะนำว่า 1) ควรจำกัดเวลาดูโทรทัศน์ของเด็ก กำหนดให้เด็กดูโทรทัศน์ได้ วันละ 1-2 ชั่วโมง และอย่าให้เด็กดูโทรทัศน์ในขณะที่นั่งทำการบ้านอยู่ 2) กำหนดประเภทรายการที่จะให้เด็กชมอย่างมีแบบแผน นั่นคือ การวางแผนการชมรายการล่วงหน้า ไม่ใช่เปิดไปเปิดมาจนเจอช่องรายการที่ถูกต้องใจ 3) ดูโทรทัศน์ร่วมกับเด็ก เพราะถือเป็นช่วงเวลาที่ดีอบอุ่นและ ผู้ปกครองสามารถใช้ช่วงเวลาดังกล่าวพูดคุยสั่งสอนได้ดี โดยเฉพาะเด็กเล็กอาจแยกการดูหรือละครออกจากเหตุการณ์จริงไม่ได้ ผู้ปกครองจึงควรช่วยแนะนำชี้แจงให้เด็กเข้าใจ รวมทั้งเป็นโอกาสที่จะอบรมสั่งสอนสิ่งที่ถูกต้อง และ 4) หาสาระของรายการให้พบ รายการโทรทัศน์จะดีหรือไม่ดีนั้น ก็สามารถสร้างประสบการณ์เรียนรู้ โดยที่ผู้ปกครองควรชี้แนะหรือแนะนำสาระที่ถูกต้องของรายการให้แก่เด็ก

3. จากผลการวิจัย การตระหนักรู้สัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์มีความ สัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมของผู้ปกครองต่อสัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์ สอดคล้องกับการศึกษาของ Jundai and Jundai (2008) เรื่องความคิดเห็นและความเข้าใจสัญลักษณ์ ที่พบว่า ผู้ปกครองไม่เคยเห็นสัญลักษณ์รายการที่ผู้ใหญ่ควรให้คำแนะนำแก่ผู้ชมที่มีอายุน้อยกว่า 13 ปี เนื่องจากไม่มีเวลาในการรับชมโทรทัศน์และขาดการใส่ใจการติดตามข่าวสารข้อมูล และสำหรับผู้ปกครองที่เคยเห็นสัญลักษณ์ดังกล่าว เนื่องจากผู้ปกครองชมรายการโทรทัศน์ร่วมกับบุตร

ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย

จากการวิจัยนำไปสู่ข้อเสนอแนะต่อกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และผู้เกี่ยวข้องกับกระบวนการบริหารสื่อโทรทัศน์ ทั้งหมด 3 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มที่หนึ่ง คือ ผู้ปกครอง จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า บทบาทของผู้ปกครองในการดูรายการโทรทัศน์ ร่วมกันกับเด็กยังมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง แต่แท้ที่จริงแล้วตามกระบวนการขัดเกลาทางสังคม (Socialization) ผู้ปกครองไม่ควรปล่อยให้สื่อโทรทัศน์เป็นเครื่องมือหลักในกระบวนการดังกล่าว ทั้งนี้การนำงานวิจัยฉบับนี้ไปใช้ อาจพัฒนาขึ้นเป็นคู่มือการเลี้ยงลูกผ่านสื่อโทรทัศน์ ด้วยการชี้ให้เห็นข้อเท็จจริงทั้ง 2 ด้าน ประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ผ่านสื่อโทรทัศน์ และข้อจำกัดหรือผลร้ายที่ตามมาจากการเรียนรู้ผ่านสื่อโทรทัศน์ พร้อมทั้งเสนอวิธีการที่เหมาะสมใน

การเลี้ยงลูกด้วยวิธีต่างๆ นอกจากการใช้สื่อโทรทัศน์

2. กลุ่มที่สอง คือ สื่อมวลชน ผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ จากงานวิจัยนี้ สะท้อนให้เห็นชัดว่า ปัจจุบันผู้ปกครองไม่อาจควบคุมการดูรายการโทรทัศน์ของเด็กได้อย่างเด็ดขาด เนื่องจากพฤติกรรมการเปิดรับรายการโทรทัศน์ของเด็กค่อนข้างเป็นอิสระ สามารถเปิดรับรายการช่วงเวลาไหนก็ได้ จึงจำเป็นที่ทางฝ่ายผู้ผลิตรายการโทรทัศน์จำเป็นต้องมีจริยธรรมในการผลิตรายการมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการสอดแทรกเนื้อหาด้านคุณธรรม สอนให้รู้จักการใช้ชีวิต การฝึกใช้ความคิดสร้างสรรค์ ทักษะการเรียนรู้นอกห้องเรียน หรือการใส่ใจสิ่งแวดล้อม เป็นต้น รวมทั้งลดเนื้อหาหรือการแสดงออกของตัวละครที่มีความรุนแรงลง

3. กลุ่มสุดท้าย คือ ผู้ควบคุมการกำหนดสัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์หรือจัดเรตติ้งรายการโทรทัศน์ สามารถนำผลจากการวิจัยนี้ไปปรับปรุง ขั้นตอนการกลั่นกรองเนื้อหารายการที่เหมาะสมสำหรับเด็กในแต่ละช่วงวัย และการเพิ่มระดับความเข้มข้นของการกำหนดสัญลักษณ์รายการอื่นๆ ที่ไม่ใช่รายการสำหรับเด็กเท่านั้น ทั้งนี้มีข้อเสนอแนะบางประการที่แสดงให้เห็นว่า กลุ่มผู้ปกครองที่มีระดับรายได้ต่ำ และระดับการศึกษาต่ำ มีกระบวนการคัดเลือก และควบคุมการดูโทรทัศน์ของเด็กน้อย ซึ่งสัญลักษณ์การจัดแบ่งประเภทรายการโทรทัศน์ที่ถูกต้องตรงกับระดับความรุนแรงของรายการที่เหมาะสม ก็สามารถช่วยคัดเลือกรายการให้กับเด็กของผู้ปกครองกลุ่มนั้นได้เป็นอย่างดี

References

- American Academy of Pediatrics. (2007). *TV and Toddlers*. Retrieved October, 12, 2007, from <http://aap.org/toddlersTV.htm>.
- Assael, H. (2004). *Consumer Behavior: (A Strategic Approach)*. Boston : Boughton Mifflin Company.
- Apisitnirun, S. (1998). *Socialization through Children' TV Programs*. (thesis) Chulalongkorn University, Bangkok. (in Thai).
- Benjapornkullapong, B. (2001). *Children Perception toward Behavior of Shin Jung Characteristic in TV Cartoon*. (thesis) Chulalongkorn University, Bangkok. (in Thai).
- Foundation for Children Development. (2007). *Children and Media*. Retrieved May, 15, 2008, (in Thai).
- Jintakanon, J. (1997). *TV and Children Development*. Bangkok : Kasetsart University. (in Thai).
- Jundai, W. & Jundai, A. (2008). *The Children' Media and VCD Consume*. Mahasarakarm : Research Project. (in Thai).
- Klapper, J. T. (1960). *The Effect of Mass Communication*. New York : The Free Press.
- Manager. (n.d.). *TV News : Rating Control*. Retrieved September, 27, 2007, From <http://www.gotomanager.com/news/details.aspx> (in Thai).
- National Statistical Office. (n.d.). *Survey Finding of Children and Juvenile*. Retrieved April, 2, 2008, From <http://www.service.nso.go.th/nsao/data/02/child.html> (in Thai).

- Pretiprasong, I. (2007). *TV Rating in Thailand*. Retrieved April, 2, 2008, From http://www.me.in.th/detail_event.php (in Thai).
- Pretiprasong, I. (2007). *The Knowledge in Media Management for Children Juvenile and Family*. Retrieved April, 2, 2008, From <http://.gotoknow.org/blog/archangob/68007>. (in Thai).
- Pretiprasong, I. (2007). *The Knowledge in TV Rating*. Retrieved April, 2, 2008, From <http://childmedia.net/node/224>. (in Thai).
- Pruksananon, J. (2007). *TV Effect toward Children Development*. Retrieved May, 2008, From <http://www.clinicdek.com/index>. (in Thai).
- Rose, M. K. (2003). *Children, Teens, Families and Mass Media*. (n.p.) : Lawlence Erlbaum Associates, Publishers.
- Secretariat Department. (n.d.) *TV classification Logo*. Retrieved August, 10, 2007, From <http://.secreta.doae.go.th> (in Thai).
- Singtong, P. (2004). *The Way to Produce Children TV Programs*. (individual study) Thammasat University. (in Thai).
- Solomon, M. R. (2002). *Consumer Behavior*. Upper Saddle River, NJ : Printice Hall.
- Sunate, T. (2004). *Role of Channel 11 to Respond Government Policy in Supporting Children TV Programs*. (individual study) Thammasat University, Bangkok. (in Thai).
- Thai Rath (n.d.). *Rating TV News and Using New Logo*. September, 26, 2007, From http://www.parliament.go.th/news/news_detail.php. (in Thai).
- The Institution of Children and Family Development. (2006). *Manual of Media Quality Evaluation*. Bangkok : Soda Studio Creation and Publishing. (in Thai).
- Tiwakornsasitorn, T. (2004). *Parent's Participation in Children' Television Viewing*. (thesis) Chulalongkorn University, Bangkok. (in Thai).
- Tiyayon, N. (1993) *Analyzing Content of Children' TV Programs*. (thesis) Chulalongkorn University, Bangkok. From <http://.childmedia.net/knowledge/research/re02.html>.
- Royal Thai Army Television Station. *TV Classification*. Retrieved March, 15 2008, From http://.tv5.co.th/2007/icon_pro/. (in Thai).
- Utomchan, W. (1995). *Children and Television*. Bangkok : Chulalongkorn University (in Thai).
- Yimwilai, A (2007, January 14). *TV Rating*. Matichon p.20. (in Thai).

คณะผู้เขียน

ดร.พรรณประวีร์ ยอดพิเศษ

อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

Email : phanprawee_yod@dusit.ac.th

อาจารย์สุพิชา บ้านชี

อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต